

Com aquell que mira obres

Un relat de: [Ricard Sayeras Quera](#)

Tu

Arribes quan se'n va la Lluna i marxes quan torna a sortir. Faci un fred que et tenalla l'ànima o faci un sol que t'esberla el cap. T'estàs allà assegut, sota el roure d'ombra generosa, observant a la munió incansable d'operaris que construeix el poliesportiu. Et recorden un eixam d'abelles vist amb una lupa d'augment. Després de tants dies, pels obrers, ja formes part del paisatge. De tant en tant, llencen una llambregada cap el turonet per veure si dorms. Però es troben sempre la teva cara trista, impertèrrita, pètria. Fins que una tarda, detectes un esvalot general a l'obra. Veus com tots els treballadors s'apleguen en un punt concret de l'excavació. I sents una punxada molt endins. Com si una fletxa t'arribés al moll de l'os. Saps que s'ha punxat el globus. Han descobert el teu secret. L'endemà, poses un cadenat a la porta del pis i agafes un avió cap al Brasil. A la cartera dus un nou carnet d'identitat.

Els

Pels empleats de Construccions El Globus, en Jesús era el típic jubilat trist i avorrit que mira obres. Cap d'ells no recordava quin dia va aparèixer assegut a sota el roure gegantí del turonet que hi ha a tocar de les obres del poliesportiu municipal. Tanmateix, havien descobert que, quan arribaven a la feina, a trenc d'alba, ell ja era allà; i que no se n'anava a dormir fins que la lluna sortia de darrere les muntanyes. Cada dia igual, fes un fred d'aquells que acovardeix o una calor sufocant. Els observava amb la minuciositat d'un entomòleg que posa la lupa a sobre un eixam d'abelles, provant d'esbrinar el més mínim detall de la seva feina. Tot i que, al principi, els incomodava l'estreta vigilància a què els sotmetia en Jesús, amb el pas dels dies, ja gairebé no li feien cas. Una tarda de setembre, una palada d'una de les excavadores va deixar al descobert un esquelet humà. L'encarregat va sortir com una fletxa per telefonar a la policia, que, quan va arribar, els va obligar a tancar el perímetre a pany i cadenat. L'endemà, per ordre judicial, els paletes no van haver d'anar a treballar. Per això no van detectar que en Jesús no havia ocupat el seu habitual punt de guaita. Mai no van saber que l'home havia marxat de la ciutat equipat amb una maleta petita, un bitllet d'avió al Brasil i un nou carnet d'identitat.

Jo

Jeroni Fletxa, diu el meu nou carnet d'identitat. Ves que no em giri quan em cridin per aquest nom nou. Ara, quan pugi a l'avió, faré la primera prova. Suposo que un cop al Brasil, com que tot serà nou, no vindrà d'un canvi més. Marxo trist perquè ara els diaris posaran la lupa en el cas de la Consol i voldran sucari-hi pa; i jo no podré defensar-me, ni tampoc defensar-la a ella. Al cap i a la fi, vaig complir el pacte que teníem de què si, algun dia, un dels dos no podia tenir una vida digna per culpa d'una malaltia, l'altre l'ajudaria a morir bé. Quantes nits sense dormir preparant-ho tot per no deixar cap rastre. I va l'ajuntament i decideix fer un poliesportiu al Rec dels Frares. Em vaig empenyar com una abella quan ho vaig veure al diari. No hi havia cap més indret, no. Llamp em mati! 114 dies m'he passat vigilant les obres i resant perquè no trobessin on l'havia enterrat, a la pobra Consol. De Lluna a Lluna. Però, és curiós, quan ahir la van trobar, em vaig sentir alleugerit. Igual que quan he tancat el cadenat de la porta de casa. He dit adéu sense recança a gairebé cinquanta anys de la meua vida. Ara cal que mengi alguna cosa abans del viatge. Em toca la pastilla de la pressió, i si no tinc res a l'estómac, amb l'enlairament puc agafar un globus d'espant.